

DRET OIG

REVISTA DEL COL·LECTIU D'UNIVERSITAT DE FACULTAT DE DRET (UE)
DELS COL·LECTIUS DE JOVES COMUNISTES (C.J.C.)

"L'hora històrica exigeix en cada moment les formes
corresponents del moviment popular i crea en sí mateixa
altres de noves"

Rosa LUXEMBURG

EDITORIAL

QUE SON ELS C.J.C.?

C.J.C. (Col·lectiu de Joves Comunistes)
són l'única organització comunista juvenil
de Catalunya. C.J.C. lluita contra el

capitalisme (contra la reforma laboral,
contra la llei d'estrangeria, i en definitiva,
contra l'explotació econòmica i social
de la majoria per als beneficis d'una
minoria). C.J.C. lluita pel socialisme
i pel comunisme (pel treball fixe i
digne, per la diversitat i pel
mestissatge, i en definitiva, pel
progrés social de tothom en una
societat sense classes). C.J.C. combat
en la lluita de classes -amb els joves
aturats, amb els joves treballadors i
amb els joves estudiants- per exigir més
drets i llibertats i menys deures i
obligacions de la joventut a l'Estat
espanyol capitalista i per portar a
terme la revolució socialista, camí de
la construcció del socialisme i del
comunisme.

ANALISI, CRITICA I ALTERNATIVA

LA DISCRIMINACIO

Darrerament, en els mitjans de comunicació, entre els
amics, ..., s'ha posat de moda parlar sobre la discriminació
(punt de partida perquè aparegui el racisme). Llegim en els
diaris, veiem per la televisió fets racistes, de vegades
també es parla de buscar els culpables i castigar-los, de
"campanyes de prevenció", de noves lleis on es castigaran.

Sorgeixen teories on s'exposa que la discriminació és
quelcom innat, que l'ésser humà per ell mateix discrimina,
que ho porta als gens. Com a comunistes que som, creiem que
la discriminació, en contra del que molts pensen, és quelcom
que s'aprèn i per tant es pot evitar.

Per a que neixi la discriminació primer ha d'existir un
prejudici o actitud negativa envers membres d'un grup (poden
ser gitanos, deficients mentals, pobres, ...). Els prejudicis
estàn molt arrelats al nostre ésser, no perquè siguin innats
sinó perquè comencem a incorporar-los tan bon punt neixem.

Els prejudicis s'adquireixen per SOCIALITZACIÓ, és a dir,
aprenem a tenir-los per herència dels nostres pares, a
l'escola, amb els amics, per l'entorn social.

No és fàcil combatre el prejudici, i menys la
discriminació, que és l'acció del prejudici, per una banda
perquè està molt arrelat i per una altra perquè fa una funció
de coneixement. És a dir, ens ajuda a focalitzar l'atenció,
tota la informació que es recull està d'acord amb el
prejudici. Aleshores només et fixaràs en tota la informació
negativa que tens apresada.

ART

CANÇÓ DESPRÉS DE LA PLUJA

Ara el que cal és que tot recomenci:
els pollancres i els talls a la vora del riu
i les flors al jardí d'hivern,
els homes que treballen fora Vila
i les coses incertes del raval,
les dones i els infants,
el soroll del carrer
i el de les fàbriques
i l'aigua sota el pont
els que van i els que vénen
i els que no van ni vénen.

Ara el que cal és que tot recomenci:
la veu i el gest
on no hi ha veu ni gest,
els camins no menen enllloc
i la incertesa del vent,
el que encara no hem dit
i el que encara no hem pensat,
el que voldríem i el que no voldríem,
el que és bell i llunyà
i el que és oròxim i obscur.

Ara el que cal és que tot recomenci:
ben certament:
el que més cal
és l'esforç de recomençar
un cop més encara.

Miquel MARTI i POL

L'altra cara de la moneda, però, també existeix: aquesta
és la gent discriminada (la gent que pateix els prejudicis).
Aquests reben l'efecte de la discriminació i no podem dir que
sigui positiva. Els efectes negatius de la discriminació són
de caire psicològic i no es presenten igual en tots els grups
discriminats. Entre els trets més importants trobem una
reducció de l'autoestima, la predisposició al fracàs, i en
els casos més greus poden arribar a comportar-se de tal
manera que justifiquin la discriminació que pateixen.

Aquesta la trobem en tots els àmbits, ja siguin cultures
diferents a les nostres, entre rics i pobres, entre homes i
dones, ... Podem dir o pensar: "un pobre és pobre perquè ho
vol", "perquè no busca feina, perquè li agrada viure de
l'Estat", ... Tot això són prejudicis que tenim apresos. Val
la pena recordar que vivim en un món on la manipulació de les
opinions és el pa de cada dia, on el "senyor Poder" té molt
interès a no perdre'l i farà tot el possible amb tots els
mitjans perquè no succeeixi.

Es una tasca difícil fer desaparèixer els prejudicis
tenint tants factors en contra, però és quelcom del qual hem
de lluitar. L'ideal seria viure en una societat on ens
eduquessin sense prevencions, on l'escola fos plural,
democràtica, popular i igualitària, i no com ara que se'ns
ensenya a discriminar al "tonto" i al "lleig". Si l'entorn
social (televisió, diaris, govern, ...) no ens ensenyés a
discriminar i no ens omplís el cap amb prejudicis.

LA SOLIDARITAT INTERNACIONALISTA ES LA NOSTRA SOLIDARITAT

Arreu del món on hi hagi un poble explotat, oprimint, en guerra, ... hi haurà dones i homes comunistes organitzant-ne també la internacionalització d'aquestes nefastes condicions que l'imperialisme imposa.

Els marxistes-leninistes no només lluitem en el front de guerra, sinó que ens solidaritzem econòmicament, políticament i en tots sentits amb els pobles que intenten organitzar la seva emancipació global i total respecte dels Estats capitalistes ex-colonials i imperialistes (o neo-colonials), aconseguint-ho o no, però mai desistint dels seus objectius: el socialisme i el comunisme. Així el Partido Comunista de Cuba [P.C.C.] lluita contra el bloqueig yankee; el Movimento Popular de Liberación de Angola [M.P.L.A.] derrotant primer, electoralment, i abans i després, militarment, als feixistes liderats per Jonas Savimbi i finançats per la C.I.A.; el Frente de Liberación de Mozambique [FRE.LI.MO.] guanyant per aclaparadora majoria les eleccions, després d'haver resistit heroicament una guerra civil també finançada pels serveis secrets yankees i els feixistes i nazis sud-africans -al igual que en el cas d'Angola-; el Frente Polisario en la construcció de la República Arab Saharaui Democràtica, combatent la hipocresia de la O.N.U. i les maniobres pro-occidentalistes de l'Estat marroquí; i, moltes altres lluites exemplars en tot el món.

Es a dir, la feina dels i de les comunistes davant cadascun dels pobles de la Humanitat és doble:

- 1) Ajudar materialment als pobles necessitats; i,
- 2) Ajudar amb agitació i propaganda a internacionalitzar qualsevol conflicte entre un poble i el seu Estat, opressor per natura.

1) Les primeres necessitats giren entorn de la supervivència de les poblacions explotades i oprimides; són la fam, l'habitatge, la sanitat, l'educació i la reproducció. Els comunistes optem per obrir fons econòmic i iniciatives d'aquest tipus (recollides de material: alimentici, sanitari, escolar, etc.; finançament i reconstrucció d'escoles, hospitals, etc.; ...).

2) Enfront de tota la maquinària maquiavèlica "informativa" (realment, clarament intoxicadora) del sistema capitalista, els comunistes, organitzats en el Partit Comunista, en el sindicat camperol i obrer de classe, en l'associació de veïns i en tots els àmbits possibles, fomentem l'anàlisi, la crítica i l'alternativa davant qualsevol cas de barbàrie imperialista, a través d'activitats formatives (com conferències, debats, murals, etc.), organitzatives (com assemblees d'estudiants, assemblees d'obrers i camperols,

DDNA

HISTORIA I DRET DE LA DONA AL SEGLE XX A L'ESTAT ESPANYOL

A les portes del segle XXI hem d'efectuar una seriosa anàlisi, personal i col·lectiva, sobre allò que ha estat, és i esperem que sigui el feminisme al món actual.

Es un fet evident que el present segle ens ha proporcionat grans èxits: el vot universal, la integració social, l'avenç legislatiu, ..., però tots i cadascun d'aquests èxits porta en si mateix una càrrega d'insatisfaccions, donat que la lluita i el resultat real no es corresponen mai, i la realitat social s'imposa sempre al final.

Històricament, són els anys que es troben entre 1.930 i 1.980 els que més determinaran la situació present, els anys de la II República i els anys de la dictadura franquista. Durant la II República hi haurà un seguit de reformes legislatives, encara que precàries, però que van suposar un avenç en la igualtat jurídica dels gèneres, i afavoriren: la participació de les dones en la vida cívica, pública i laboral, essent encara discriminatòria. Un exemple pot ser: el reconeixement dels drets civils per a homes i dones, la igualtat de sexes en la Constitució i el dret al vot. La legislació laboral va ser insuficient i parcial, donat que no va suprimir del tot la discriminació.

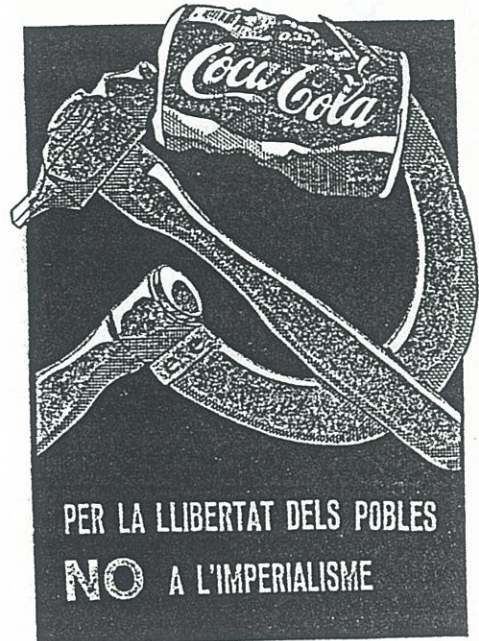
Als anys de guerra, les transformacions estructurals donen pas a una nova organització laboral, on les dones tindran incidència i participaran mitjançant el moviment obrer que dirigirà les empreses incautades, col·lectivitzades i sindicalitzades. Les dones s'incorporen a nous sectors productius, i tindran una preparació professional i tècnica que fins ara no havien tingut.

En aquest procés de conscienciació de les dones i d'entrada al món laboral, es van obrir noves perspectives, tant des d'un punt de vista legislatiu com laboral, i de participació sindical i política, perspectives que quedaren abortades per l'enderrocament militar.

La primera llei que dóna el franquisme, en plena guerra civil, és el "Fuero del Trabajador", el 8 de març de 1.939. En el seu títol dotzè, es marquen els principis fonamentals de tota la política franquista front a la dona, i en el qual es declara: "la mujer tiene que estar fundamentalmente en el hogar, y hay que organizar el trabajo de tal forma que se libere a la mujer del taller".

associacions de solidaritat internacionalista, etc.) i polítiques (com manifestacions, concentracions, cadenes humanes, etc.) desemmascarant tota la hipocresia del braç armat internacional del capitalisme: l'imperialisme.

A Catalunya i a l'Estat espanyol, com en totes les nacions i tots els Estats, la solidaritat internacionalista ha de servir perquè cada cop més els treballadors, els aturats, els pobres i els estudiants ens organitzem contra la causa que provoca els anomenats "tercer i quart món", el sistema capitalista. I avancem cap a la revolució socialista, amb la perspectiva d'una societat comunista.

a Catalunya i l'Estat

'7 sí it

amb transparència
i qualitat

En l'actualitat, la Constitució espanyola de 1.979 consagra ja al seu primer article el dret a la igualtat. Nosaltres, com a estudiants de dret, coneixem millor que ningú la lenta i no sempre satisfactòria evolució que han sofert les lleis que històricament han discriminat la dona, cap a una igualtat formal entre dones i homes. Però afrontem-

ho: la igualtat davant la lei no vol dir igualtat davant la vida.

Malgrat aquest reconeixement formal de la igualtat entre els sexes, les relacions d'opressió segueixen reproduint-se massa sovint en la nostra societat, allunyant-nos així d'una igualtat material. La manca, moltes vegades, d'una adequada interpretació d'aquestes lleis i el freqüent desaproveïment dels mitjans que l'ordenament jurídic ens ofereix per adequar-les, fa que, tant els poders públics com els ciutadans, col·laborin en la perpetuació d'aquestes relacions de desigualtat.

Vivim en una societat on la dona és discriminada. Discriminada a la feina, a l'hora de trobar-la i per mantenir-la en igualtat de condicions, a les estructures familiars (on segueix desenvolupant el paper que -per alguns- "li ha tocat viure"...), etc.

La realitat social ens ofereix molts exemples de la no igualtat material. Es per això que entre els nostres objectius ha d'estar el fet de posar fi a aquests problemes. Aconseguir la igualtat, encara que no una igualtat que reproduïxi els errors dels homes, ni tampoc que es limiti a copiar formes de comportament i d'actuació sense més. Hem de plantejar-nos una sèrie de canvis estructurals per poder arribar a una societat més justa i igualitària, on el fet de ser home o dona no ens determini unes opcions de vida i ens en tanqui unes altres. Una igualtat que ens permeti ser a totes persones i a partir de la qual podem ser lliures per definir la nostra existència.

LA SITUACIO ACTUAL DEL NEOFEIXISME

L'amenaga de la reinstauració dels règims feixistes a Europa és un perill que des de la fi de la Segona Guerra Mundial, mai no ha deixat d'estar present. Als darrers anys, però, sembla que aquest fenomen ha pres encara més força

El desencant dels joves de molts països, degut a l'atur, a la difícil inserció en el món laboral, a la precarietat en el treball, a la manca de perspectives de futur, a la situació cada dia pitjor en l'àmbit de l'ensenyament, a l'hegemonia cultural dels valors insolidaris i individualistes, i molts més factors negatius, és aprofitat pels demagogs per alinear joves en els nombrosos grups neofeixistes europeus, convencent-los mitjançant el falsejament de la història del passat i del present.

Hi ha moltes organitzacions feixistes a diversos Estats europeus (a Itàlia, Alleanza Nazionale; a Croàcia, liderats per Franjo Tudjman; a Alemanya, diversos partits; a Austria, F.P.O.E. [Partit Liberal d'Àustria]; a Bèlgica, Vlaams Blok i Agir, sobretot; a França, Front National; a l'Estat espanyol, Juntas Españolas. Frente Nacional, Movimiento Social Español, Movimiento Catòlico Español, etc.).

Són grups que propugnen les consignes clàssiques del feixisme: el tremp ultranacionalista combatiu i antidemocràtic, el desig d'un govern autoritari d'esperit antimarxista i "antiliberal" guiat per un conductor carismàtic. També defensen l'existència d'un únic partit controlat per l'Estat, l'autarquia econòmica i lluitar contra les organitzacions proletàries (Partit Comunista, sindicats de classe, plataformes pel dret al treball, ...).

Ens trobem davant d'un moviment europeu en ascens, tant en influència com en nombre de militants, que reemprèn i reivindica els valors feixistes i que pretén la reinstauració o reinstauració -segons el cas- d'un règim autoritari, de base corporativista, imperialista, racista (amb la tradicional característica històrica de l'antisemitisme nazi, extrapolable de fet a tot el feixisme).

Cal analitzar críticament les causes d'aquest ascens per veure que les condicions socials dels Estats europeus actualment, al continent, són un terreny ben adobat per aquest tipus de moviments. És important recordar les causes que van donar lloc al sorgiment del feixisme a la primera meitat del segle XX, i veiem que de fet fou una resposta que va realitzar el Capital a unes determinades condicions, durant aquells anys a Europa.

El capitalisme, actualment, com a sistema socio-econòmic i polític mundial, travessa una greu crisi estructural: l'"Estat del Benestar" va fer fallida ja fa vint anys, el sistema productiu capitalista està exhaurint els recursos naturals del planeta i les poblacions de les antigues colònies (com les d'Àsia, Àfrica, etc.), actualment Estats "independents") emigren cap al Nord en un intent desesperat de fugir de l'extrema misèria, després de segles d'exploació que han patit com a poble.

Davant d'aquesta situació, els líders de l'extrema dreta, actuen amb la seva demagogia habitual i juguen al perillós joc de fer creure a la gent que la causa de l'atur, de les mancances en prestacions socials, de la marginació, etc., és la presència d'immigrants als Estats del vell continent. Els fan servir com a cap de turc tot afirmant barbaritats com "ens prenen els llocs de treball, ens prenen la feina", "que se'n vagin els immigrants al seu país". Qualsevol persona que faci ús del més elemental sentit comú, que tingui dos dits de front, sap que les causes dels problemes abans esmentats són ben diferents i que els immigrants són les seves víctimes i no pas llurs causants.

Aquesta perillosa propaganda i incitació a la violència es tradueix anualment en milers d'agressions vers aquestes persones. A Alemanya es cremen habitatges particulars, asils i escoles d'immigrants (com una mare turca i una de les seves filles moriren assassinades cremades a Solingen a mans de neonazis), amb la intenció de segregar tot aquell/a qui és culturalment diferent i es troba jurídicament en una pitjor situació, és a dir, amb l'objectiu d'evitar el contacte cultural i de trepitjar els drets d'aquells/es qui no han nascut en territori estatal alemany. A l'Estat espanyol les agressions han estat, entre d'altres, com la de l'any 1.992 a Barcelona un grup de 12 boneheads [caps rapats feixistes i nazis] agrediren brutalment un home guineà fracturant-li una clavícula, trencant-li 13 peces dentals i rebentant-li un ull, provocant-li l'explosió del globus ocular; i, l'homicidi l'any 1.994 a Madrid de Lucrecia Pérez, una dona de nacionalitat dominicana, comès per skins nazi-feixistes i un membre de les forces de "seguretat" de l'Estat (un guàrdia civil).

Les discriminacions de tot tipus (no només les agressions físiques, sinó la marginació en determinats estats) no tenen tan sols un reflex en la pràctica social, sinó que a més tenen una plasmació legal. És el cas de la discriminatòria, cínica i indignant Llei Orgànica 7/1.985 d'1 de juliol sobre drets i llibertats dels estrangers a l'Estat espanyol (la coneguda llei d'estrangeria) i altres lleis discriminadores.

D'altra banda, però, les agressions també les reben persones d'altres col·lectius socials, com és el cas de militants d'esquerres (amb conseqüències tan tràgiques com l'assassinat del maulet Guillem Aguiló l'any 1.993 causat per blaveros nazis), transsexuals (Sònia assassinada a mans també de skins nazi-feixistes l'any 1991 al parc de la Ciutadella

de Barcelona i la pallissa que va rebre la seva amiga Dori), indigents (la mateixa nit es produïa l'agressió que va rebre M. P., a qui van partir el llavi i privar per sempre més del sentit de la vista), gais i lesbianes (víctimes de la intolerància, han patit un nombre elevat d'agressions), etc.

Cal tenir en compte però que els feixistes no només ataquen als col·lectius afectats, sinó a qualsevol quan ells tenen ganes de "tocar el timbal" o "anar de cacera" (colpejar el cap d'algu amb botes que tenen punta de ferro o buscar algu indefens per a acorralar-lo i agredir-lo, respectivament), des de persones grans fins a qualsevol persona que passi pel carrer. Aquest és el cas de l'homicidi del jove Jesús Sánchez Rodríguez al 1.993 a Madrid, de nou a mans dels skins nazi-feixistes. En aquest sentit, a l'Estat espanyol les seves agressions es produïxen especialment també els seus dies de festa feixista: el 12 d'octubre, el "dia de la hispanidad"; i, el 20 de novembre, el dia de la mort del dirigent falangista José Antonio Primo de Rivera i de la mort del dictador feixista Francisco Franco. Per aquestes dates, com a exemple, recordem els actes violents i intolerants del 20-N per part de feixistes i nazis contra comunistes, anarquistes, independentistes i anti-feixistes en general.

Aquest moviment fa reviure vells fantasmes, alguns dels quals a la gent els hi semblaven enterrats o semi-enterrats en alguns Estats, com l'Itàlia (un dels dos partits de govern es declara "post-feixista", Alleanza Nazionale; i, un partit, abans de govern, i ara a la oposició, Lega Lombarda), l'espanyol (la llibreria nazi "Europa", de CE.DA.DE., a Barcelona, distribueix propaganda feixista i nazi a Alemanya, Àustria, etc.), l'austríac (on el partit d'extrema dreta, abans citat, és la segona força política-electoral), o l'alemany (amb moltes organitzacions feixistes i nazis, i només algunes il·legalitzades). Als dos darrers Estats han ressuscitat les Burschenschaften (les germandats de professors i estudiants de classe acomodada, dirigides pels més rics, de nacionalitat alemanya i de sexe masculí). Aquestes germandats van sorgir a finals del segle XVII i eren de signe llibertari, però amb el temps van esdevenir sectes, que serviren de vehicle ideològic pel nacionalisme d'Adolf Hitler. Reivindiquen els valors més reaccionaris i el que ells anomenen "fronteres naturals d'Alemanya" amb Polònia, Àustria i altres nacions i Estats pròxims/ms (en aquests dos Estats les Burschenschaften ja han agredit i causat ferides a l'alcalde de Viena i a les seves poblacions civils).

Es trist que històricament les facultats que han estat focus de resistència cultural i política a règims autoritaris puguin evolucionar cap a posicions dretanes i nazi-feixistes.

Aquests fenòmens de rescatar símbols tan negatius d'un passat tan cruel s'ha enfortit amb la reunificació alemanya, ... Existeixen múltiples qüestions instrument de difusió de les idees dels ultradretans: antisemitisme, racisme, esperit de revenja i xenofòbia.

Nosaltres estem en contra de la xenofòbia perquè creiem que la diversitat i la relació entre cultures diferents no ens empobreix, ans al contrari, pensem que ens enriqueix. Hem de gaudir de les diferències i conviure pacíficament en la diversitat, valorar les persones pel que realment són i no per l'ètnia a la qual pertanyen, car sols així podem construir una societat realment justa, solidària i igualitària.

EL PANORAMA ACTUAL ES PREOCCUPANT I CAL COMBATRE EL FEIXISME, EL RACISME I LA XENOFOBIA AMB INFORMACIO, DEBAT I UNITAT EN L'ACCIO. Cal la solidaritat amb els agredits siguin del col·lectiu que siguin, denunciar amb contundència les agressions i organitzacions i mobilitzar-nos per lluitar, per fer front a aquest moviment polític antidemocràtic. Cal també desemascarar als periodistes (Alfonso Ussia, Luis del Cmo, etc.), pseudo-filòsofs, historiadors (David Irving, etc.), que pretenen falsejar la història i les conseqüències que van representar els règims feixistes.

Com a comunistes, aspirem a transformar la societat en un sentit solidari i resoldre els problemes (tant els grans i estructurals, com els petits, a curt, mitjà i llarg termini), comptant amb tothom (ja que precisament es tracta de no excloure a ningú), amb tothom que vulgui canviar aquest tipus de societat internacional per una altra realment democràtica, lliure i participativa.

Com a revolucionaris que aspirem a assolir la societat socialista amb perspectiva comunista llencem un crit d'alerta per l'amenaga del feixisme, adreçat a tothom, però especialment a tot el jovent que vol canviar l'estat de les coses, a tot el jovent progressista, rebel i independentista.

Per a més informació sobre qualsevol temàtica, problema i/o qüestió, tractats/des o no en la revista, escriu-nos una carta i envia'ns-la a la nostra adreça:
DRET ROIG
Av. Portal de l'Àngel, 42, 2on 2a
Barcelona 08002.

MUSICA

ACTUALITAT MUSICAL: OVIDI MONTLLOR I LABORDETA/PACO IBÁÑEZ

El cantautor d'Alcoi, Ovidi Montllor, va actuar el dia 29 de novembre junt amb el mestre Toti Soler, dins de la campanya "L'aventura de llegir" (campanya de l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona per incitar a llegir), a la Biblioteca Popular Joan Miró del Parc de l'Escorxador. Interpretà poemes d'en Joan Salvat Papasseit, Josep Maria de Sagarra i Joan Oliver (Pere Quart).

L'endemà va rebre en un teatre del seu poble, Alcoi, un emotiu homenatge que sota el títol "La cançó amb Ovidi", li van retrar els seus companys de cançó Marina Rossell, Serrat, Ma. del Mar Bonet, Quico Pi de la Serra, el grup Al Tall, Raimon, Lluís Miquel i Tomeu Penya. Tampoc hi podia faltar Toti Soler, entre d'altres. El teatre ple a vessar i amb gent seguint el recital per una pantalla instal·lada a l'exterior. El recital va concloure quan un Ovidi molt emocionat pujà a l'escenari per dir: "tinc els millors amics del món i el millor poble del món".

El dia 3 de desembre de 1994 es va fer a Sta. Coloma de Gramanet un doble recital organitzat per l'associació lúdico-cultural La Tangana i amb el suport de l'Ajuntament, a l'envelat de ca'n Roig i Torres, de l'aragonès J.A. Labordeta i el valencià Paco Ibáñez.

Si a priori la presència conjunta d'aquests dos artistes dalt d'un mateix escenari (que ja s'havia produït a l'enregistrament el 1983 del doble LP en directe "Tu y yo y los demás" de Labordeta amb Paco, Ovidi, Sabina, ...), pintava extraordinària, cal dir que és difícil pensar que algú dels assistents en sortís decebut.

El concert (després de la intervenció que van fer dos dels seus membres per informar sobre la campanya pel 0,7 % del P.I.B.), l'obrí Labordeta amb l'únic acompanyament de la seva guitarra en el qual va anar repassant un per un part dels seus temes més emblemàtics, com "Parábola al modo brechtiano del milagro de Lamberto". També tingué un recordatori (com després també va fer Paco Ibáñez) per George Brassens.

Va voler convidar a cantar a un cantautor cubà invident (Oswaldo Rodríguez) que ha vingut a l'Estat a participar en concursos de cançó, però que com va dir Labordeta "desde que se han enterado de que es cubano le han ido jodiendo". Aquest cantautor interpretà uns temes seus i un altre popular cubà, tots de molta qualitat i magistralment interpretats. Després reprengué el fil J.A. Labordeta amb més temes clàssics ("Albada", "Me dicen que no quieres", "Banderas rotas", ...) i va acabar amb "Somos" en una interpretació molt emotiva.

Mitja part i operaqué Paco Ibáñez interpretant amb la seva guitarra poemes de Quevedo, García Lorca, Cernuda, Miguel

Hernández, Pablo Neruda, Blas de Otero i José Agustín Soytrisol, entre d'altres. Ell també va voler donar part del seu temps a un altre gran cantautor, Xavier Ribalta, però aquest va estimar-se més deixar-ho per una altra ocasió. Tots dos han fet des de fa anys recitals conjunts.

A la part final del concert Paco Ibáñez i Labordeta interpretaren junts una extraordinària versió de "A galopar" (Alberti) i provocaren el deliri cantant també tots dos junts el mític "Canto a la libertad" (Labordeta) amb el públic ja en peu i totalment entregat.

Després sortí Paco Ibáñez i interpretà "La poesia es un arma cargada de futuro" (Celaya) i va concloure el recital Labordeta amb "Meditaciones de Severino el Sordo".

AGENDA

FESTA DE CAP D'ANY
ORGANITZADA PELS COL·LECTIUS DE
JOVES COMUNISTES (C.J.C.)

Escola Barrufet. C/ Rei Martí, 6.
Metro Plaça de Sant (darrera les
Cotxeres).
Preu: 500 pessetes.
A la matinada, xocolata amb xurros.

Si ets conscient de que cal acabar amb la injustícia, el racisme, la misèria i tot allò que provoca el capitalisme; si ets conscient de que cal organitzar-se col·lectivament per fer front, combatre i superar tots aquests problemes globalment; Aleshores t'interessa el nostre treball, la nostra lluita.
Si vols posar-te en contacte amb els COL·LECTIUS DE JOVES COMUNISTES (C.J.C.) vine, truca o escriu-nos a:
C.J.C.
Av. Portal de l'Àngel, 42, 2on 2a
Telèfon: 318 42 82
Barcelona 08002.

SI NECESSITEU UN TAXI.
TRUQUEU-NOS
357 77 55

BARNÀ TAXI (servei permanent)
TRUQUEU-NOS, tindreu el TAXI a la porta
del vostre domicili amb la tarifa mínima.

COOPERATIVA 3B
INSTAL·LACIONS I REFORMES DE ELECTRICITAT
FONTANERIA I PINTUR.

PRESUPOSTOS SENSE COMPROMÍS

JUAN - 305 14 74 / MIQUEL - 331 35 7